

תת"ע (תל אביב) 4149-02-24 - טובי צ'יקורל נ' מדינת ישראל

תת"ע (תל-אביב-יפו) 4149-02-24 - טובי צ'יקורל נ' מדינת ישראלשלום תל-אביב-יפו

תת"ע (תל-אביב-יפו) 4149-02-24

טובי צ'יקורל

על ידי ב"כ עו"ד אליעד גרופר

נגד

מדינת ישראל

על ידי ב"כ מתמחה מר תומר גמדי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה במחוז תל-אביב-יפו (בת-ים)

[17.09.2024]

כבוד השופטת צפורה משה

החלטה

(הדגשות כאן ולאורך ההחלטה שלי - "צ.מ.")

תקנות התעבורה תשכ"א-1961, יקראו להלן: "תקנות התעבורה"

חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, יקרא להלן: "חסד"פ";

תקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, יקראו להלן: "תקסד"פ"

לפניי בקשה לביטול כתב האישום בשל טענת התיישנות.

כתב האישום:

ביום 16.2.24, הוגש כנגד המבקש (הוא הנאשם), כתב אישום בעבירת תנועה מסוג ברירת משפט שעניינו מעבר על

קו הפרדה רצוף, זאת לאחר שהנאשם הגיש בקשה להארכת מועד להישפט ובית המשפט אשר דן בבקשה נעתר

לבקשתו.

על פי עובדות כתב האישום, המבקש נהג בדרך בתאריך 29.9.22 יום ה' בשבוע בשעה 09:49 ברחוב בוגרשוב 76

ממערב תל אביב ברכב שמספרו 26489202 מסוג אופנוע צבע שחור תוצרת סאן יאנג, ועבר משמאל לקו הפרדה

רצוף המסומן על פני הכביש, כאשר בציוד הימני לא נמצא קו מקוטע, זאת בניגוד לתקנה 36(ג) לתקנות התעבורה,

סמל סעיף 7266.

בפרק עדי התביעה צויין בין היתר כי קיימת מצלמת סטילס, דהיינו העבירה תועדה בצילום.

טענות ההגנה להתיישנות העבירה

ביום 4.7.24 הגיש המבקש בקשה לביטול כתב האישום מחמת התיישנות.

לטענת ההגנה, מדובר בעבירה מסוג "ברירת משפט" המבוססת על צילום מיום 29.9.22.

המבקש הגיש בקשה להארכת מועד להישפט אשר נדונה בתיק המ"ש 793-09-23, זאת מאחר ולטענתו אישור

המסירה חזר בציון "לא ידוע במען" תוך שהוא מצרף העתק צילומי של האישור.

לטענת המבקש, בית המשפט קיבל את בקשתו להישפט בין היתר בשל העובדה כי הודעת תשלום הקנס לא הומצאה

במסגרת המועד הקצוב בחוק. לאור כך, הרי שלטענת ב"כ המבקש, העבירה התיישנה.

לביסוס טענותיו מפנה הסניגור המלומד לסעיף 225א.א(א)(1) לחסד"פ הדן בין היתר בתקופת התיישנות והמועדים

בהם על המאשימה לשלוח את ההזמנה לדין או ההודעה על תשלום הקנס לבעל הרכב, כאשר בעניינינו מדובר על

סד זמנים של 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה.

עוד טוען הסניגור המלומד כי מעיון באישור המסירה אותו הציגה המשיבה בדיון עולה כי אין מדובר באישור מסירה כדין

שכן לא ניתן לדעת לאן שוגר, מי שלח אותו, מי הדוור שמסר אותו, ומי קיבל אותו.

זאת ועוד, באתר עצמו של דואר ישראל ממנו נלקח האישור רשום כי המידע הינו לידיעה בלבד, ומכל מקום על מנת

שתעמוד למשיבה "חזקת המסירה" הקבועה בסעיף 44א(א) (צ"ל: תקנה 44א. לתקסד"פ - צ.מ.) צריך תחילה שיהיה

אישור מסירה כלשהו ובעניינינו אין כזה בנמצא.

ההגנה תמכה טיעוניה והפנתה להחלטתה של כב' השו' שטרן בתיק 882-1-24 מדינת ישראל נ' אליהו חרדון, ואולם

העתק מההחלטה עצמה לא צורף לטיעוניה.

טענות המאשימה/המשיבה מנגד

לטענת ב"כ המשיבה המלומד יש לדחות את טענות המבקש על הסף שכן הן הודעה על תשלום הקנס והן כתב האישום נשלחו בתוך סד הזמנים הקבועים בחוק ולמבקש לא עומדת כלל טענת התיישנות. ההודעה על ביצוע העבירה נשלחה למבקש עוד ביום 24.10.22. זאת ועוד, הדו"ח שולם על ידי המבקש בתאריך 23.1.23, משכך ולאור תשלום הדו"ח יש לראות את ההליך כחלוט. לא זו אף זו, כחודש ימים לאחר תשלום הדו"ח הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להישפט חרף שילום את הקנס. בית המשפט אשר דן בבקשה להארכת מועד להישפט, נעתר לבקשת המבקש על אף ששילם את הקנס. סעיף 229(א) לחסד"פ קובע כי אדם שהודיע שבכוונתו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שהתקבלה הודעתו. המשיבה המציאה הזמנה לדיון בתאריך 15.11.23, קרי, בסד הזמנים הקבוע בחוק. אשר על כן טוענת המשיבה כי המבקש אינו נכנס כלל בגדר סעיף 225 לחסד"פ, שכן הומצאה לו דרישת תשלום בפרק הזמן האמור בסעיף קטן (א) ובכל מקרה, בשל בקשתו להישפט אין מניעה להגיש כתב אישום אף לאחר המועדים הקבועים בחוק. לסיכום, טוענת המשיבה כי יש לדחות את טענת התיישנות.

דיון והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, בחנתי את המסמכים המונחים לפניי, כמו גם הוראות החוק וההלכה המחייבת, מצאתי לנכון לדחות את טענת המבקש בדבר התיישנות העבירה ולקבל את טיעוני המשיבה, מהנימוקים שיפורטו להלן:

סעיף 239(ב) לחסד"פ, הדין במסירת הודעה בעבירות תעבורה קובע כי כאשר עבירה בוצעה על פי פקודת התעבורה והחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנה למשפט אלא אם החשוד בביצוע העבירה הוזמן לחקירה או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה בתוך התקופה הקבועה בסעיף 225(א1)(1) לחסד"פ - ובעניינינו תוך 4 חודשים.

הוראות החוק לעניין מועד התיישנות העבירה, להבדיל משפיטה בהיעדר, דורשות הוכחת משלוח ההודעה. מעיון באישור המסירה עולה כי אכן נשלחה הודעה כזו במועדים הקבועים בחוק. באישור המסירה אף מצויינים פרטי מספר הדו"ח הזהים לדו"ח הנדון בכתב האישום, כתובת הנאשם, תאריך לרבות שם הדוור.

אכן מצוין כי המבקש העתיק מקום מגוריו ואין וודאות ברמה הנדרשת כי האישור נמסר לו. תקנה 44א. לתקסד"פ קובעת "חזקת מסירה" גם ללא חתימת הנאשם על אישור המסירה, זולת אם הוכיח הנמען כי לא קיבל את ההודעה או ההזמנה, מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן. כפי שעולה מהחלטתו של בית המשפט הנכבד בתיק המ"ש 793-09-23 מיום 19.9.23 ו-13.11.23, אמנם לא התקיימה חזקת המסירה לעניין הדו"ח במקרה זה, אולם המחדל באי הגשת הבקשה להישפט במועד הקבוע בחוק רובץ לפתחו של המבקש, זאת לאור העובדה כי שילם את הדו"ח במועד. בהחלטתו מיום 13.11.23 קבע בית המשפט הנכבד כי נסיבות תשלום הדו"ח אינן מעידות על הודיה בעבירה, אולם, החלטה זו אינה יכולה לשמש למבקש כעילה להתיישנות ההליכים, ועצם תשלום הדו"ח, מהווה עצירה של מירוצן ההתיישנות ועומדת לחובתו של המבקש.

מכאן, שהגם אם המבקש לא קיבל את הודעת תשלום הקנס הספציפי, הרי שברגע שקיבל הודעה ממרכז לגביית קנסות לעניין תשלום חוב, היה עליו לבדוק באיזה חוב מדובר. משלא עשה זאת, והחליט לשלם ללא כל בדיקה, הרי שאין לו להלין אלא על עצמו.

משעה שהמבקש שילם את הדו"ח בתוך סד הזמנים, הרי שהמבקש בעצמו עצר את מרוץ ההתיישנות. המבקש הגיש בקשה להארכת מועד להישפט ביום 5.9.23, בית המשפט אישר בקשה זו ביום 13.11.23. כתב האישום הוגש ביום 16.2.24. משמע, מדובר בתוך סד הזמנים הקבוע בחוק - שנה מיום הבקשה להישפט. זאת ועוד, יש ליתן את הדעת להוראת סעיף 225(ב) לחסד"פ הקובעת כי אין באמור בהוראות סעיף 225(א) למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שבקש להישפט לפי סעיף 229 לחסד"פ, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף 225(א) לחסד"פ.

הרציונל העומד בבסיס הוראות סעיף 225 לחסד"פ הינו משלוח ההודעה אודות רישום הקנס סמוך למועד ביצוע העבירה ומתן אפשרות לבעל הרכב לשחזר מי נהג ברכב או את נסיבות ביצוע העבירה, זאת בזמן סביר לאחר שהתרחשה.

מטרת המשלוח הינה יידוע בעל הרכב אודות ביצוע העבירה. עצם זה שהמבקש שילם את הדו"ח, מעיד על כך שידע כי עומד לחובתו דו"ח, ומכאן שמטרת החוק התקיימה.

מהחומרים שהוצגו בפניי, לא הוכח ברמה הנדרשת כי המבקש קיבל את ההודעה על תשלום הקנס תוך 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה ואולם השתכנעתי כי הודעה זו נשלחה כלשון הוראת החוק, זאת ועוד, הוכח גם הוכח כי המבקש ידע על הדו"ח בתוך 4 חודשים מביצוע העבירה.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי לנכון לדחות את טענת המבקש בדבר התיישנות העבירה. ניתנה היום, י"ד אלול תשפ"ד, 17 ספטמבר 2024, בנוכחות הצדדים.